

Δοχείον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διατηρεῖται καὶ προσφέρεται τὸ γ λ υ κ ὸ ἐνθ' ἄν.: Κέρασα δὲ γλυκόκουπ-πες γλυκὸ Κῶς (Πυλ.) "Ηβγαλ-λε δ-δίσκο μ-μὲ γλυνόκουπ-παν καὶ τράτ-ταρέμ-μας Κῶς (Καρδάμ.)

γλυκοκουράζω ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκοκουρασμένος Γ. Ξενόπ., 'Ισαβέλλ., 18.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ ρ ᾶ ζ ω.

Προκαλῶ ἢ αἰσθάνομαι κούρασιν, κάματον οἶονε γλυκύν, εὐάρεστον ἐνιαχ.: 'Η 'Ισαβέλλα γλυκοκουρασμένη, εἶχε πέσει σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ 'ς τὸ τραπέζακι.

γλυκοκρᾶσις ὁ, Πάρ. (Νάουσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ α σ ι ῆ ς.

'Ο μὴν 'Οκτώβριος ὀνομασθεὶς οὕτως, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν ἀρχίζει ἡ κατανάλωσις τῆς νέας ἐσοδείας τοῦ οἴνου.

γλυκοκρέμμυδο τό, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ ε μ μ ῦ δ ι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Κρόμμυον τὸ κοινὸν (Allium cepa) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae). Συνών. ν ε ρ ο κ ρ ῆ μ υ δ ο.

γλυκόκριτος ἐπίθ. Θράκ. (Κασταν.)

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο κ ρ ῖ ν ω.

1) 'Ο εὐχάριστος εἰς τὴν ὁμιλίαν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς. 2) 'Ο εὐχάριστος εἰς τοὺς τρόπους.

γλυκοκυδωνιά ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ω ν ι ᾶ.

Ποικιλία τοῦ δένδρου Κυδωνέα ἡ κοινὴ (Cydonia vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.: "Εἴχαμε νιὰ γλυκοκυδωνιά 'ς τὸ περβόλι μας καὶ δυὸ λειμονιές Πελοπν. (Γαργαλ.) "Εκοψα κάνα-δυὸ γλυκοκύδωνα 'πὸ τὴ γλυκοκυδωνιά μου αὐτόθι. "Εχουμ' ἓνα χωράφι γλυκοκυδωνιές Πελοπν. (Παππούλ.)

γλυκοκύδωνο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ῶ ν ι.

'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ υ δ ω ν ι ᾶ ς ἐνθ' ἄν.: "Εκοψα κάνα-δυὸ γλυκοκύδωνα 'πὸ τὴ γλυκοκυδωνιά μου νὰ φκειάσω λιγούλι κυδωνᾶτο, ποὺ τὸ τρώει ὁ νοικοκύρης μου (κυδωνᾶτο = γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ ἀπὸ κυδῶνι ψιλοκομμένο, βρασμένο μὲ ζάχαρη καὶ νερό, νοικοκύρης = σύζυγος) Γαργαλ.

γλυκοκυματίζω Εὐβ. ('Ανδρων. Κάρυστ.) — Α. Βαλαωρ., "Εργα 2, 104 κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. γλυκοκυματίζω Σκυρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ ρ. κ υ μ α τ ῖ ζ ω.

1) 'Επὶ θαλάσσης, λίμνης ἢ ποταμοῦ, παράγω ἀπαλούς, οἶονε γλυκεῖς κυματισμούς ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ πρωτὸν ἀγεράκι γλυκοκυμάτιζε ἡ λίμνη κάθε αὐγὴ Λεξ. Δημητρ. || "Ἄσμ.

Ποταμέ μου, ὅταν κινήσης | καὶ θὰ γλυκοκυματίσης, πᾶρε με 'ς τὰ κύματά σου, | μέσ' 'ς τὰ γαλανὰ νερά σου Εὐβ. ('Ανδρων.)

Θάλασσα πικροθάλασσα, νὰ γλυκοκυματίσης, μὴν ἔρχεται ἡ ἀγάπη μου τσαὶ μοῦ τήνε ζαλίσσης Σκυρ. 2) Κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ σταχύων, σπαρτῶν ἢ χλόης, ἐλαφρῶς κινεῖται ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου εἰς ἀπαλὸν κυματισμὸν Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀ λ α φ ρ ο σ α λ ε ὕ ω 1. β) 'Επὶ τῆς κόμης, ἱματίων κ.τ.τ., κινεῖται εἰς ἀπαλούς κυματισμούς, ἀπαλὰς κυματοειδεῖς πτυχώσεις ἐνιαχ.: Γλυκοκυμάτιζε ἡ σημαία. Γλυκοκυμάτιζαν τὰ μαλλιά της ἐνιαχ. || Ποίημ.

Κάτασπρη ἡ χήτη του, μακρὰ 'ς τ' ἀντρεωμένα νῶτα περήφανη τοῦ σέρεται καὶ γλυκοκυματίζει

Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ἐπὶ προσώπου, χαριεντίζεται Εὐβ. (Κάρυστ.): "Ἄσμ.

Τῆς νύφης μας τὸ πρόσωπο σὰν κάμπος λουλουδίσει, σὰν λίμνη πάει κ' ἔρχεται καὶ γλυκοκυματίζει.

γλυκοκυματοῦσα ἐπίθ. θηλ. Γ. Σουρῆ, Ρωμ., 17—'Αθηνᾶ 37 (1925), 186 — Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ υ μ α τ ῖ ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ σ α, περὶ τῆς ὁπ. βλ. "Ανθ. Παπαδόπ., 'Αθηνᾶ 37 (1925), 186. || "Ἄσμ.

Θάλασσα καλοσύνευτη καὶ γλυκοκυματοῦσα, ποὺ ξεγελᾷ τοὺς μονογινοὺς καὶ πνίγει πατεράδες Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τὴ γλυκοκυματοῦσα θάλασσά τους Γ. Σουρῆ, ἐνθ' ἄν.

γλυκόλαδο τό, Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. γραμματ., 1,44.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ᾶ δ ι.

'Ορυκτέλαιον: Τὸ σάλιο εἶναι σὰν τὸ γλυκόλαδο ποὺ τὸ χρειάζεται ἡ μηχανὴ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ.

γλυκολάλημα τό, πολλαχ. γλυκουλιάλ'μα Θράκ. ('Αδριανούπ. κ.ά.) γλυκολάλεμαν Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ α λ ῶ. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ο λ ᾶ λ α μ α καὶ εἰς Σομ.

1) Εὐχάριστος, γλυκεῖα ὁμιλία Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ λ υ κ ο λ α λ ῖ ᾶ 1α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η μ α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η σ ῖ ᾶ 1α. β) 'Επὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὸ κελάδημα πολλαχ.: Τ' ἀηδοῦ τοῦ γλυκολάλημα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Θὰ σμείξουν τὰ φτερούγια τους πουλλάκια ἀγαπημένα π' ἀστροπελέκι ξαφνικὸ τὰ χώρισε ἀπάνω

'ς τὸ πρωτὸ γλυκολάλημα τῆς ἀδολες χαρᾶς τους

Σ. Περσειάδ., Χορ. Ζαλόγγ., 20.

Δὲν ἔχει γελαστὴ φωνὴ σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλλάκια, δὲν ἔχει γλυκολάλημα καὶ σπίνου τραγουδάκια

Γ. Δροσίν., 'Αγρ. 'Επιστ., 82.

Καὶ τὰ πουλλὰ ἀπ' τοῦ λιοβοριοῦ τὸ κάμα μοντεμένα τῶρ' ἀρχινοῦν μὲ τὴ δροσιὰ τὸ γλυκολάλημά τους Μ. Φιλήντ., Θρύλ., 62. 2) 'Επὶ ἤχων μουσικῶν ὀργάνων, ὁ γλυκὺς ἤχος Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1,148 Κ. Πασαγιάν., Μοσκ., 69: Τοῦ βουνοῦ τ' ἀγέρι ἔπαιρνε τὸ γλυκολάλημα τῆς φλογέρας Κ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. 'Αγαποῦσα τὰ γλυκολαλήματα. Σκάλιζα φλογέρες ἀπὸ τὰ πετροκάλαμα Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκολάλητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ α λ ῶ.

'Επὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων εὐχάριστον, οἶονε γλυκὺ λάλημα,